

Naturalisatieceremonie (2007)

Wat was ik altijd zenuwachtig voor mijn eerste verjaardagen. De dagen ervoor was ik zo nieuwsgierig dat ik het hele huis doorzocht. Zou ik een groot cadeau krijgen? Die mooie stoere mountainbike misschien? Of een bruine lederen basketbal? En dan de grote dag zelf! Wat een cadeautjes! Snel openmaken... Een keyboard. Wat was ik blij!

Nu in Nederland heb ik hetzelfde gevoel: nog maar een paar maandjes wachten en dan, en dan! Dan word ik genaturaliseerd! Wat een spanning, wat een sensatie! Ook nu speur ik heel Nederland af naar de verborgen cadeautjes. Welke rechten zal ik krijgen? Het recht om te stemmen? Het recht om in Nederland te blijven? Het recht om te klagen, terwijl ik het zo goed heb? In ieder geval hoef ik niet meer elke vijf jaar opnieuw mijn dure verblijfsvergunning te verlengen.

De voorbereiding op mijn Nederlanderschap heb ik grondig gedaan. Alle boerderijen in de buurt van Groningen ben ik langs gegaan. Boerenkool, spruitjes, bruine bonen, bloemkool. En aardappels natuurlijk. Alles in één grote pan. Vlees erbij. Koken. Stampen. Eten. Een culinair hoogstandje van Hollandse bodem. Als toetje een vla-met-yoghurt-combinatie. En na het eten om half acht koffie met één koekje erbij, op de bank tv kijken.

En dan de grote dag zelf: de naturalisatieceremonie! Het is één groot feest. Familie komt. Vrienden komen. Tijdens de ceremonie worden ze uitgedeeld: de blauwe ogen, het blonde haar en de blanke huid. Eindelijk een echte Nederlander. De plastische chirurgie vaart er wel bij. In 2010 wordt de gemiddelde lengte van een Nederlander twee meter. Ineens vraag ik me af: "Word ik in 2010 ook twee meter?" Of krijg ik dan schoenen met enorm hoge hakken?"

Wat mij dan weer verdrietig maakt, was dat het zingen van het Wilhelmus niet door ging. Heb ik daar jaren op gestudeerd. Alle vijftien coupletten uit mijn hoofd geleerd. Ik ben van Duitsen bloed! Ik blijf de vaderland getrouwe tot in den dood. Ik eer de koning van Hispanje! En het meest belangrijke voor een vluchteling uit een dictatuur: "de tirannie verdrijven die mij mijn hart doorwondt."

Aandachttrekkerij (2010)

Zomaar een telefoongesprek ergens op deze wereld:

tring

“Mahmoud hier.”

“Hey Mahmoud! Met Geert!”

“Salam aleikom! Hoe gaat het met je?”

“Goed hoor. Tjonge jonge jonge, en met jou ook geloof ik. Kanjer! Ik doe de TV aan en je komt in beeld. Ik zie je op CNN, BBC, NOS en zelfs op Animal Planet. Ik sla een krant open en ik zie je foto. Kortom: je staat er weer mooi op!”

“Dank je, dank je. Die tip van jou om de Holocaust te ontkennen was echt briljant. Ik stond direct weer in het middelpunt.”

“Graag gedaan. We zijn toch op de wereld om elkaar te helpen, niet waar? Zoals toen jij voorstelde dat ik de Koran moest verbieden. Man oh man. Ik stond binnen een dag weer bovenaan de lijst van meest gegoogelde Nederlandse politici.

“Ja, dat heb ik nog gezien inderdaad. Wat een stunt was dat.”

“Die opmerking leverde mij twee extra bodyguards op.”

“Zeg, hoeveel bodyguards heb jij eigenlijk tegenwoordig?”

“Ik zit nu op twaalf bodyguards.”

“Twaalf! Zoveel? Ik heb er maar negen! Hoe doe je dat?”

“Ik werk nu samen met die ex-moslim, Ehsan Jami. Weet je nog dat je zei dat moslims hun geloof niet mogen afzweren? Ik heb hem geadviseerd om het comité voor ex-moslims op te richten.”

“Goed bedacht zeg. Zelf wil ik wat meer samenwerken met die populist in Nicaragua, Hugo Chaves.”

“Wat? Wil jij als moslim samenwerken met een communist? Dat geloven de mensen nooit! Straks hebben ze ons nog door!”

“Nee joh, mensen zijn dom. Die geloven alles.”

“Zeg, nog eens iets anders. Jij zei vorig jaar in de algemene vergadering van de VN dat tijdens je speech, je de kracht van Allah voelde. Dat je als het ware een aureool boven je hoofd voelde zweven. Zal ik dat ook proberen? Dat ik tijdens de algemene vergadering van de Tweede Kamer ook de kracht van God voel?”

“Nee, niet doen. Het gele licht van een aureool past niet bij je blonde kapsel.”

“Ach ja, dat was ik vergeten. Dat ik speciaal voor de extra aandacht die blon-

de lokken heb laten groeien. Ik dacht: Pim had een kale kop. Ik neem gewoon een volle bos haar.”

“Ach we zijn niet allemaal gezegend met een volle bos haar. Die baard van mij kriebelt verschrikkelijk, maar als moslim moet ik het goede voorbeeld geven.”

“Mahmoud, ik moet gaan. Doe de groetjes aan je vrouw.”

“Ja, bedankt. Jij de groetjes aan je maatjes van de PVV.”

“Later!”

“Goda beh hamrat!” (God behoudt je)

Geert Wilders en de Iraanse president Mahmoud Ahmadinejad verschillen eigenlijk niet zoveel van elkaar. Beiden zijn populisten en beiden willen aandacht trekken door extreme uitspraken te doen. Ik zou me zo'n dialoog met een beetje fantasie heel goed kunnen voorstellen. Als goede maatjes helpen ze elkaar een handje om de meest ondoordachte uitspraken te doen.

Bezuinigingen - deel 1 (2004)

In verband met bezuinigingen komt het kabinet met de volgende maatregelen:

- Als je opgenomen moet worden in het ziekenhuis, dan kom je met iemand anders in één bed te liggen.
- Wist je dat een Nederlandse voetballer extra betaald krijgt na een score? De beruchte wissel tegen Tsjechië van Dick Advocaat was dus eigenlijk een extreme bezuinigingsmaatregel, bevolen door minister Zalm.
- Na het invoeren van de deeltaxi, wordt nu ook gebruik gemaakt van de deelambulance: bij een ongeluk zul je een uur van tevoren moeten bellen naar een 0900 nummer (1 euro per minuut) en je wordt pas opgehaald als er nog drie andere mensen een ongeluk hebben gehad, zodat er voor meerdere mensen maar één rit nodig is.
- Net zoals het bellen van de deelambulance, hanteert ook de politie hetzelfde beleid. Eerst moeten er minstens drie misdrijven zijn gepleegd, willen ze met hun politieauto uitrukken.
- Omdat ook van burgers verwacht wordt dat ze gaan bezuinigen, geef ik voortaan mijn gasten water; koud, lauw of warm. Voor goede vrienden

gooi ik er – op verzoek – wat tomatenpuree doorheen.

- Vis wordt duur betaald. Minister Zalm heet daarom voortaan minister Schaap.
- Laatst wilde ik mijn haar laten knippen. Ik zei tegen de kapper: “Eerst de rechterhelft, ik kom een volgende keer wel voor de linkerkant!”
- Voor haar verjaardag wou ik met mijn vriendin uit eten en naar de bioscoop. Zij ging uit eten met mijn foto, waarna ik met haar foto naar de bioscoop ben geweest.
- Ik wil nog wel meer bezuinigingsmaatregelen typen, maar ik ben aan het bezuinigen. Dus helaas!

Neda, stem van de vrijheid (2009)

Nu ik weer aan het schrijven ben en mijn vingers op het toetsenbord zet, zie ik dat mijn vingers anders gaan bewegen. Mijn handen krijgen de houding van vroeger en willen anders schrijven. De letters, de woorden, de zinnen en zelfs de komma's en de punten ruiken anders. Ze krijgen opeens een andere wending. Ik zie door de woorden mijn geboorteplaats, waar ik afgestudeerd ben, waar ik gewerkt heb. En ik denk aan Neda.

Van ver weg. Van ver weg, achter de hoge bergen, aan de andere kant van de Perzische golf, hoor ik een trillende, glasheldere stem. Van ver weg, onder de puinhopen uit een grote hoofdstad van de wereld, hoor ik de verkondiging van de onafhankelijkheid en vrijheid. De vrijheid van meningsuiting.

Van ver weg aan de andere kant van de wereld, tussen het vuren van de wapens en het traangas, hoor ik een schreeuwende stem die roept: “Waar is mijn stem?! Waar is mijn recht?!”

Van ver weg, in een straat, zie ik groot, rond, mooi: overlevende ogen. Sprekende ogen. Ogen die alles hebben gezien. Ogen die alles kunnen vertellen. Ogen die een symbool zijn van de weerstand tegen het vechten. Strijden tegen de leugen, het bedrog, de huichelarij, de populistische dictatoriale gouverneur.

Van ver weg, zie ik ouderen, jongeren, helden en heldinnen die van harten met een omvang van de zee en ogen vol hoop, bouwen aan hun toekomst.

Voor alle mensen die houden van de vrijheid.

Coffeeshops en zoute haring (2005)

Vorig jaar november stond er naast mijn eerste column een groot interview met mij in *De Riepe*. 'Iraanse columnist geniet van coffeeshops en zoute haring', kopte de straatkrant. Omdat ik tijdens het verschijnen van die krant niet in Nederland was, las een goede kennis het stuk eerder. "Hé Armin, harinkje happen?", grapte hij, toen ik weer terug was. "Of zullen we even naar de coffeeshop?", voegde hij er grijnzend aan toe. Ik begreep er niets van. Toen ik de bewuste *Riepe* las, viel het kwartje.

Communicatie heet zoiets. Of beter: *mis*communicatie. Natuurlijk is mijn Nederlands niet vlekkeloos. Ik ben geboren en getogen in Iran en ik kan u verzekeren dat beide talen weinig met elkaar gemeen hebben. Toen mij werd gevraagd "*Wat vind je leuk aan Nederland?*", antwoordde ik dat ik van de vrijheid in Nederland hield.

"Noem een voorbeeld?"

Waarop ik antwoordde: "De coffeeshops bijvoorbeeld."

"En wat vind je van de culinaire keuken in Nederland?"

"Zoute haring vind ik niet lekker", zei ik toen.

Als ik andere voorbeelden van vrijheid had genoemd, zoals de rosse buurt of homoseksualiteit, was ik dan als een hoerenloper of homoseksueel afgeschilderd?

Het misverstand is de afgelopen maanden een eigen leven gaan leiden. Mijn coach van rolstoelbasketbal vraagt zich af of ik wel genoeg conditie heb voor de sport als ik zoveel tijd in de coffeeshop doorbreng. En mijn arts in het ziekenhuis vraagt of het niet eens tijd wordt om te stoppen met roken.

Daarom, beste lezers, vertel ik jullie vanaf deze plek: deze Iraanse columnist komt niet in coffeeshops en lust absoluut geen zoute haring!